

KLEDING VAN DE HOGEPRIESTER (7) – Borstlap – De HJM Sales

Geliefde broeders en zusters, we zijn nu aanbeland bij een heel merkwaardig hogepriesterlijk kledingstuk. Een kledingstuk wat eigenlijk niet lijkt op een kledingstuk, maar veel meer op een versiering, een sieraad. Deel 7 van de studie over de kleding van de hogepriester zal worden gewijd aan de zogenaamde Vierkante Borstlap des Gerichts.

We lezen hierover zowel in Ex. 28:15-30 als in Ex. 39:8-21, maar bepalen ons bij Ex. 28.

Ex. 28:15-30 – *“15 Gij zult ook een borstlap des gerichtts maken, van het allerkunstelijkste werk, gelijk het werk des efods zult gij hem maken; van goud, hemelsblauw, en purper, en scharlaken, en van fijn getweerd linnen zult gij hem maken. 16 Vierkant zal hij zijn, en verdubbeld; een span zal zijn lengte zijn, en een span zijn breedte. 17 En gij zult vervullende stenen daarin vullen, vier rijen stenen, een rij van een Sardis, een Topaas en een Karbonkel; dit is de eerste rij. 18 En de tweede rij van een Smaragd, een Saffier, en een Diamant. 19 En de derde rij, een Hyacint, Agaat en Amethyst. 20 En de vierde rij van een Turkoois, en een Sardonix, en een Jaspis; zij zullen met goud ingevat zijn in hun vullingen. 21 En deze stenen zullen zijn met de twaalf namen der zonen van Israël, met hun namen; zij zullen als zegelen gegraveerd worden, elk met zijn naam; voor de twaalf stammen zullen zij zijn. 22 Gij zult ook aan den borstlap gelijkeindigende ketentjes van gedraaid werk uit louter goud maken. 23 Gij zult ook aan den borstlap twee gouden ringen maken; en gij zult de twee ringen aan de twee einden van den borstlap zetten. 24 Dan zult gij de twee gedraaide gouden ketentjes in de twee ringen doen, aan de einden van den borstlap. 25 Maar de twee einden der twee gedraaide ketentjes zult gij aan die twee kastjes doen; en gij zult ze zetten aan de schouderbanden van den efod, recht op de voorste zijde van dien. 26 Gij zult nog twee gouden ringen maken, en zult ze aan de twee einden des borstlapps zetten; inwendig aan zijn rand, die aan de zijde van den efod zijn zal. 27 Nog zult gij twee gouden ringen maken, die gij zetten zult aan de twee schouderbanden van den efod, beneden aan de voorste zijde, tegenover zijn voege, boven den kunstelijken riem des efods. 28 En zij zullen den borstlap met zijn ringen aan de ringen van den efod opwaarts binden, met een hemelsblauw snoer, dat hij op den kunstelijken riem van den efod zij; en de borstlap zal van den efod niet afgescheiden worden. 29 Alzo zal Aäron de namen der zonen van Israël dragen aan den borstlap des gerichtts, op zijn hart, als hij in het heilige zal gaan, ter gedachtenis voor het aangezicht des HEEREN geduriglijk. 30 Gij zult ook in den borstlap des gerichtts de Urim en de Thummim zetten, dat zij op het hart van Aäron zijn, als hij voor het aangezicht des HEEREN ingaan zal; alzo zal Aäron dat gericht der kinderen Israëls geduriglijk op zijn hart dragen, voor het aangezicht des HEEREN.”*

De Vierkante Borstlap des Gerichts was ófwel een klein kledingstuk, ófwel een groot uitgevallen sieraad. De Borstlap was met behulp van gouden ketentjes bevestigd aan de Efod. Om precies te zijn aan de in gouden kastjes gevatte twee sardonixstenen op de schouders van de hogepriester (leest u tevens de verzen 9-15 van Ex. 28). De Vierkante Borstlap had dezelfde kleuren als verschillende andere onderdelen van de Tabernakel en ook als de Efod. Voor de geestelijke betekenis van deze kleuren verwijs ik u onder andere naar de studie [“KLEDING VAN DE HOGEPRIESTER \(2\) – Efod – De”](#).

Uit de benaming Borstlap des Gerichts blijkt dat de Borstlap zeker ook functioneel was. Blijkbaar diende de Borstlap voor het uitvoeren van gericht.

De lengte en de breedte van de Borstlap was één span. Een span is in het Hebreeuws een “zeeret” (זֶרֶת) en is een maateenheid, namelijk “de ruimte tussen de toppen van duim en pink, zover mogelijk uit elkaar gespreid”.

De Borstlap werd over alle andere kledingstukken gedragen en sprong meteen in het oog, te meer daar het was ingelegd met twaalf prachtige edelstenen, waarop de namen van de twaalf zonen van Israël (de twaalf stammen) waren gegraveerd. In de Borstlap bevonden zich tevens de zogenaamde Urim en Thummim. Ik merk op dat het Gods speciale bedoeling

was, dat de hogepriester zowel de namen van de zonen van Israël als de Urim en de Thummim op zijn hart droeg.

Het Hebreeuwse woord voor Borstlap is in dit verband interessant, namelijk “choosjen” (חושן), dat van een stam is afgeleid die waarschijnlijk “bevatten” maar ook “fonkelen” betekent. We zullen hierna zien, dat de Borstlap bijzondere betekenissen heeft. Zo wijst de Borstlap op het Nieuwe Jeruzalem, de Bruid van Christus. Zij zal fonkelen als het Licht (Openb. 21:11). Maar het Nieuwe Jeruzalem is ook een veilige plaats voor ieder, die Jezus aanneemt. Zoals het volk van Israël veilig was in het gebied “gkoosjen” (גושן), toen de tien plagen van Gods toorn het land Egypte troffen (Gen. 45:10; Ex. 8:22; 9:26). Merk op dat de Hebreeuwse uitspraak van “choosjen” en “gkoosjen” vrijwel identiek is.

De Borstlap verwijst naar het Nieuwe Jeruzalem, de Bruid des Lams

Het ligt voor de hand dat de Vierkante Borstlap met z'n twaalf edelstenen een geestelijke heenwijzing is naar het Nieuwe Jeruzalem. Immers, deze stad is vierkant en heeft twaalf met edelstenen versierde fundamenten. Openb. 21:16-20 – *“En de stad lag vierkant, en haar lengte was zo groot als haar breedte. En hij mat de stad met den rietstok op twaalf duizend stadiën; de lengte, en de breedte, en de hoogte derzelve waren even gelijk. En hij mat haar muur op honderd vier en veertig ellen, naar de maat eens mensen, welke des engels was. En het gebouw van haar muur Jaspis; en de stad was zuiver goud, zijnde zuiver glas gelijk. En de fundamenten van den muur der stad waren met allerlei kostelijk gesteente versierd. Het eerste fundament was Jaspis, het tweede Saffier, het derde Chalcedon, het vierde Smaragd. Het vijfde Sardonix, het zesde Sardius, het zevende Chrysoliet, het achtste Beryl, het negende Topaas, het tiende Chrysopraas, het elfde Hyacinth, het twaalfde Amethyst.”*

In Openb. 21:9-10 lezen we dat het Nieuwe Jeruzalem de Bruid des Lams vertegenwoordigt: *“En tot mij kwam een van de zeven engelen, die de zeven fiolen hadden, welke vol geweest waren van de zeven laatste plagen, en sprak met mij, zeggende: Kom herwaarts, ik zal u tonen de Bruid, de Vrouw des Lams. En hij voerde mij weg in den geest op een groten en hogen berg, en hij toonde mij de grote stad, het heilige Jeruzalem, nederdalende uit den hemel van God.”* Leest u in gelijke zin Openb. 21:1-2.

Broeders en zusters, het Nieuwe Jeruzalem (de Bruid, de Gemeente) is een vierkante stad, waarin iedereen in principe van harte welkom is. Ieder mens die Jezus heeft aangenomen en Zijn Kruisoffer heeft aanvaard, mag in deze stad wonen. Ook de grondbetekenis van het Hebreeuwse woord voor vierkant wijst hierop. Het hoeft ons dan ook niet te verbazen, dat het koperen Brandofferaltaar, verwijzend naar Jezus' kruis, eveneens vierkant was. Het Hebreeuwse woord voor “vierkant” is “ravoe-a” (רבוע). Uiteraard is dit woord verwant aan het Hebreeuwse woord voor “vier”, namelijk “arba'ah” (ארבעה). Maar de stam “raava” (רבע), waaruit “ravoe-a” (רבוע) is afgeleid, heeft als (tweede) betekenis “wijd verspreid uiteenliggen”. De verlossing op grond van de verzoening, die Jezus op het kruis tot stand heeft gebracht, alsmede het behoren tot Zijn Bruid, is bestemd voor élk mens die gelooft. Het doet er niet toe, hoe wijd verspreid men ook over de wereld woont. Joh. 3:16 – *“Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.”* Prijst God!

Op deze website staat in de toelichting op het onderdeel Tabernakelstudies vermeld, dat het boek Tabernakelonderzoek van wijlen br. F.G. van Gessel als basis heeft gediend voor deze tabernakelstudies. Br. van Gessel ging ook dieper in op de geestelijke betekenis van de bijzondere maat van de Vierkante Borstlap, namelijk een “span” (“zeeret” – זרת). Hij schreef dat God álles met grote wijsheid en kennis schiep. Zo schiep Hij de mens niet alleen als een stoffelijk, maar ook als een geestelijk wezen, en gaf Hij aan het menselijke lichaam stoffelijke waarden, maar ook geestelijke waarden. Daarom verbond God ook aan de maten van het menselijk lichaam stoffelijke én geestelijke waarden.

Het menselijk lichaam is óók een beeld van het Lichaam van Christus, dat precies geformuleerd uit een Hoofd bestaat én uit een Lichaam. Het Hoofd is Jezus Christus. Het Lichaam is de Gemeente, de Bruid. Het menselijk lichaam van voet tot hals typeert dus Christus' Lichaam. Col. 1:18,24 – *“En Hij is het Hoofd des lichaams, namelijk der Gemeente, Hij, Die het Begin is, de Eerstgeborene uit de doden, opdat Hij in allen de Eerste zou zijn.....
.....Die mij nu verblijde in mijn lijden voor u, en vervulle in mijn vlees de overblijfselen van de verdrukkingen van Christus, voor Zijn lichaam, hetwelk is de Gemeente;”*

Wie behoren er nu tot Christus' Lichaam? Zijn Lichaam wordt gevormd door hen, die verlost zijn door het kostbare Bloed van het goddelijke Offerlam Jezus Christus, vanaf de zondeval van Adam en Eva tot en met het 1000-jarige Vrederijk. De periode van Adam tot en met het Vrederijk omvat in totaal ongeveer 7000 jaren. Zie voor een nadere uitleg hiervoor de studie [“VOORHOF van de Tabernakel – de”](#), welke u eveneens op deze website kunt vinden. (NB, voor de rechtvaardigen die leefden vóórdat Jezus Zijn Bloed aan het kruis stortte, werden ontelbare dierenofferanden gebracht. Na Zijn dood ging Jezus echter het dodenrijk binnen, verkondigde daar aan hen het Evangelie en nam hen mee naar de hemel [1 Petr. 3:18-19].)

De vorming van Christus' Lichaam en uitgebeeld door het menselijk lichaam, strekt zich daarmee uit over een periode van 7000 jaren. Is het dan niet frappant dat gemiddeld genomen het menselijk lichaam ongeveer 7 span meet, gemeten van de hals tot en met de voet in staande houding? Blijkbaar staat één span voor 1000 jaren. De maat van één span van de Vierkante Borstlap, die in geestelijke zin het Nieuwe Jeruzalem (de Gemeente, de Bruid) representeert, verwijst dus naar een periode van 1000 jaren, het zgn. 1000-jarige Vrederijk. Voor de vorming van de Bruid heeft God de Vader een tijd gereserveerd van in totaal 7000 jaren, vóórdat zij uit de hemel zal neerdalen op de Nieuwe Aarde (Openb. 21:1). Dit zal geschieden ná het 1000-jarige Vrederijk. Maar gedurende het Vrederijk is de Bruid nog in de hemel en in die zin als het ware verborgen. Zoals de oud-testamentische hogepriester de Vierkante Borstlap op zijn hart droeg, also houdt thans onze hemelse Hogepriester Jezus Christus, Zijn Bruid dicht bij Zich en draagt haar op Zijn hart. De Bruid is nog niet aan de wereld geopenbaard en in die zin nog verborgen, maar al de liefde van Jezus gaat naar haar uit.

De Bruid van Christus zal net als Jezus de kruisweg moeten afleggen

De Vierkante Borstlap, wijzend op het Nieuwe Jeruzalem, de Bruid van Christus, had dezelfde kleuren als andere hogepriesterlijke kledingstukken, namelijk hemelsblauw, purper, scharlaken, wit fijn getweerd linnen en goud. Ook de efod en de riem hadden deze kleuren. Zoals we zagen in voorgaande tabernakelstudies, wezen deze kleuren op Jezus' leven, Zijn wandel op aarde. En we weten dat Jezus' aardse wandel een kruiswandel was. Jezus moest lijden en sterven teneinde gehoorzaamheid aan God de Vader te leren en geheiligd te worden (Hebr. 5:7-9). Jezus' kruiswandel wordt in het bijzonder uitgebeeld door de efod.

De Bruid (want uitgebeeld door de Vierkante Borstlap) zal dus klaarblijkelijk dezelfde weg moeten afleggen. Want als de bijbel zegt dat Jezus door lijden geheiligd moest worden en moest leren om aan Zijn Vader gehoorzaam te zijn, dan ligt het voor de hand dat ook de Bruid een kruiswandel moet afleggen. Omdat God nu eenmaal een geweldig hoge geestelijke standaard aan haar heeft toebedeeld (Efez. 5:26-27; 2 Cor. 11:2; Openb. 19:7-8; 21:10-11). Én omdat Hij heilig is en geen onreinheid in Zijn nabijheid verdraagt (1 Petr. 1:15-16).

De Bruid van het Lam zál moeten komen tot absolute geestelijke gelijkwaardigheid als haar hemelse Bruidegom (1 Joh.3 :1-3). Vandáár Gods uitdrukkelijke bevel in Ex. 28:28 om de Borstlap niet van de Efod (wijzend op de kruiswandel) af te scheiden: *“En zij zullen den borstlap met zijn ringen aan de ringen van den efod opwaarts binden, met een hemelsblauw snoer, dat hij op den kunstelijken riem van den efod zij; en de borstlap zal van den efod niet afgescheiden worden.”*

De Borstlap diende voor het uitoefenen van gericht

Ex. 28:15a luidt volgens de Statenvertaling: *“Gij zult ook een borstlap des gerichtts maken”*. Volgens de NBG-vertaling: *“Gij zult een borstschild der belissing maken”*. Volgens de Leidse vertaling: *“Maak ook de borsttas der godspraak”*. Volgens de vertaling van Het Boek: *“Maak ook,, een borststuk van het oordeel”*.

Gericht, beslissing, godspraak, oordeel! Met andere woorden, de Vierkante Borstlap diende voor het nemen van gerechtelijke beslissingen. En het was de hogepriester, die deze beslissingen nam. Maar het behoorden wel beslissingen te zijn, die door hem van God waren afgesmeekt. Dit was aan zijn ambt verbonden. De Lutherse vertaling zegt dan ook: *“Den borstlap des ambts zult gij maken”*.

De Statenvertaling spreekt van de Borstlap des Gerichtts. Het woord *“gericht”* is de vertaling van het Hebreeuwse woord *“miesjpat”* (מִשְׁפָּט), dat in het Oude Testament overigens talloze malen wordt gebruikt en heeft een brede betekenis. Het duidt onder andere op:

- De zaak of de rechtzaak zelf, teneinde een oordeel of een veroordeling te krijgen;
- Het oordeel, de uitspraak, het besluit als beslissing in een geding, proces, rechtzaak;
- De ten uitvoerlegging van de beslissing;
- De in acht genomen rechtvaardigheid (het recht) bij het nemen van de beslissing;
- De juistheid, gepastheid, maat van de beslissing.

“Miesjpat” (מִשְׁפָּט) is afgeleid van het werkwoord *“sjaafat”* (שָׁפַט), dat *“rechten, oordelen, richten, regeren, besturen, straffen, optreden als wetgever of rechter of bestuurder”*, maar óók *“pleiten”* betekent. Dit laatste is heel belangrijk! Want de hogepriester diende niet enkele de harde, veroordelende rechter te zijn. Hij diende ook medelijden te kunnen hebben met de gedaagde en in diens voordeel te kunnen pleiten. Met andere woorden, hij moest ook verzachtende omstandigheden aan kunnen dragen. Een hogepriester moest goed beseffen, dat hijzelf ook een zwak en onvolmaakt mens was. Hebr. 5:1-3 – *“Want alle hogepriester, uit de mensen genomen, wordt gesteld voor de mensen in de zaken, die bij God te doen zijn, opdat hij offere gaven en slachtofferen voor de zonden; Die behoorlijk medelijden kan hebben met de onwetenden en dwalenden, overmits hij ook zelf met zwakheid omvangen is; En om derzelve zwakheid wil moet hij gelijk voor het volk, alzo ook voor zichzelf, offeren voor de zonden.”*

Het was ook hierom, dat God in Ex. 28:30b het volgende had bevolen: *“.....; alzo zal Aäron dat gericht der kinderen Israëls geduriglijk op zijn hart dragen, voor het aangezicht des HEEREN.”* De hogepriester moest Gods potentiële oordeel over het volk Israël voortdurend op zijn hart dragen. Het moest hem aan z'n hart gaan. God wilde dat hij continue zijn hart zou inzetten voor het volk en voor hen zou pleiten en smeken en offeren, opdat Gods oordeel hen niet zou treffen. Want zij waren net zoals wij een ongehoorzaam volk.

Broeders en zusters, als wij dit alles in ogenschouw nemen, dan is dit zo'n geweldige vertroosting voor ons. Want Jezus, Die nu onze Hogepriester is, zal eens ook onze Rechter zijn. Dit is u allen zeker bekend. De bijbelteksten zal ik daarom niet noemen. Maar onze lieve Heiland heeft waarachtig medelijden met ons. Hebr. 4:15 – *“Want wij hebben geen hogepriester, die niet kan medelijden hebben met onze zwakheden, maar Die in alle dingen, gelijk als wij, is verzocht geweest, doch zonder zonde.”*

Net als Aäron de hogepriester draagt Jezus het oordeel over ons op Zijn hart. Het ging Hem zó aan het hart, dat Hij Zichzelf in de kruisdood overgaf om ons te bevrijden van Gods oordeel. Jezus droeg Zelf de straf voor onze zonden. Gods toornige oordeel viel op Hem. En Jezus, onze volmaakte Hogepriester, is nu óók onze Advocaat en Voorspraak en pleit bij God de Vader voor ons in ons voordeel (Hebr. 7:25; 1 Tim. 2:5; 1 Joh. 2:1).

Hoe kwam de oudtestamentische hogepriester nu tot zijn oordeel? Uiteraard had een gewetensvolle hogepriester de zaak aan God voorgelegd en er voor gebeden. Maar hoe wist

hij nu welk oordeel er moest worden geveld? Dat nu geschiedde middels de Urim en de Thummim. Hoe dat precies in z'n werk ging, verklaart de bijbel ons niet. We weten zelfs niet wát voor voorwerpen de Urim en de Thummim waren. Maar zou het niet zo kunnen zijn, dat de Heilige Geest het hart van een oprechte hogepriester overtuigde van de juistheid van de te nemen beslissing? Laten we de weinige teksten in de bijbel lezen, waarin sprake is van het hanteren van Urim en Thummim.

Num. 27:21 – *“En hij zal voor het aangezicht van Eleazar, den priester, staan, die voor hem raad vragen zal, naar de wijze van urim, voor het aangezicht des HEEREN; naar zijn mond zullen zij uitgaan, en naar zijn mond zullen zij ingaan, hij, en al de kinderen Israëls met hem, en de ganse vergadering.”*

Het ging hier om Jozua, de leider van het volk Israël. Hij moest zich vervoegen bij de hogepriester Eleázar, die voor hem aan God om raad zou vragen *“naar de wijze van de Urim”*, opdat Jozua zou weten hoe hij moest handelen.

1 Sam. 28:6 – *“En Saul vraagde den HEERE; maar de HEERE antwoordde hem niet; noch door dromen, noch door de urim, noch door de profeten.”*

Middels de Urim vroeg men raad en hulp van God. Maar omdat koning Saul tegen God rebelleerde, antwoordde God hem niet meer. Met andere woorden, zonder de juiste harte-gesteldheid gaf God géén antwoord.

Ezra 2:63 – *“En Hattirsatha zeide tot hen, dat zij van de heiligste dingen niet zouden eten, totdat er een priester stond met urim en met thummim.”* Lees in gelijke zin Neh. 7:65.

In casu was een deel van het volk van Israël uit de Babylonische ballingschap teruggekeerd naar Jeruzalem om de tempel te herbouwen en de tempeldienst vervolgens te hervatten. Zoals u bekend zal zijn, mochten alleen leden van de stam Levi het priesterschap uitoefenen. Maar hoe kon men nu precies weten of iemand inderdaad tot de stam behoorde? Dan ging men op zoek in het geslachtsregister (Ezra 2:62 en Neh. 7:64). Maar werd de bewuste persoon niet gevonden, dan moest de hogepriester komen met de Urim en de Thummim om een godsoordeel te vellen.

Broeders en zusters, zoals gezegd weten we niet wát de Urim en de Thummim nu precies waren en hoe ze voor Gods Aangezicht werden aangewend. Eigenlijk is dat ook niet zo belangrijk, omdat het natuurlijk om de geestelijke strekking gaat. Vaststaat dat de Urim en de Thummim werden gebruikt om in twijfelgevallen rechtstreeks Gods wil te leren kennen. Door Urim en Thummim besliste God Zélf over recht of onrecht, schuld of onschuld en gaf Hij bevelen aan Zijn volk.

Sommige bijbeluitleggers veronderstellen dat de Urim en de Thummim een soort lot waren. Zij denken dit op grond van 1 Sam. 14:41 waar Saul na het werpen van het lot tot God zei: *“toon de onschuldige”*. Het gebruikte Hebreeuwse woord voor *“onschuldige”*, namelijk *“tomiem, tamiem”* (תמיים) schrijft men precies als Thummim (תמיים) en klinkt vrijwel net zo. Hiermee zijn we aanbeland bij de betekenis van de woorden Urim en Thummim waaruit we méér kunnen afleiden.

Urim (*“oeriem”* – אוריים) is de meervoudsvorm van het zelfstandige naamwoord en betekent letterlijk *“lichten”*. Thummim (*“toemmiem”* – תמיים) is eveneens de meervoudsvorm van het zelfstandige naamwoord en betekent *“volmakingen”*. Het is afgeleid van het woordje *“tom”* (תם) dat *“compleetheit, volheid, integriteit, onkreukbaarheid, onschuld, oprechtheid, recht”* betekent.

Aan God werd duidelijkheid, beter gezegd Zijn oordeel, gevraagd over recht of onrecht, schuld of onschuld. Daarom kan de werking van Urim en Thummim het best worden samengevat als Gods Licht, dat recht verschaft teneinde te volmaken.

De Urim en de Thummim zijn daarmee het geestelijk schaduwbeeld van respectievelijk God de Vader en de Heilige Geest.

Want de bijbel verklaart dat God Licht is en dat in Hem absoluut geen duisternis aanwezig is (1 Joh. 1:5). Zijn ogen zijn als een vlam vuurs, die tot op de bodem van de mensenharten zien (Openb. 1:14; 2:18). Het is echter niet Zijn bedoeling om ons daarna scherp te veroordelen. Neen, onze God, Die Liefde is, openbaart aan ons door Zijn heilig Woord (Zijn Licht) de gebreken van ons karakter en de verborgen zonden in ons hart en verlangt, dat wij ons bekeren en Hem voortaan volgen op de weg die Hij ons wijst. God wil dat wij in Zijn Licht wandelen, ja, wij worden zelf kinderen des lichts genoemd (Openb. 1:5-7; Efez. 5:8). Het heerlijke gevolg zal zijn, dat wij door de Heilige Geest zullen worden geheiligd tot de volmaking toe (Rom. 15:16; 1 Cor. 6:11). Het is u en mij bekend, dat wij deze volmaking nog niet zullen bereiken tijdens ons aardse leven. Maar als Jezus wederkomt, zullen wij in een oogwenk die volmaking wél ontvangen. Want dan mogen we Hem aanschouwen zoals Hij is (1 Joh. 3:2-3). Heiliging van ons leven tot de volmaking is het werk van de Heilige Geest, Die de wonderbare Trooster en Leidsman is, de hemelse Parakletos, dat wil zeggen, de door God gegeven Helper aan onze zijde.

De Urim en de Thummim in de Borstlap van de hogepriester tonen ons hiermee een heerlijk beeld. Namelijk de Bruid (uitgebeeld door de Borstlap) op het hart van Jezus, onze hemelse Hogepriester, geflankeerd door God de Vader (Urim) en God de Heilige Geest (Thummim).

Ditzelfde beeld mochten we ontdekken bij de behandeling van de Arke de Verbonds (zie de studies over [“ARKE DES VERBONDS in de Tabernakel - de ”](#)). Namelijk, de Bruid zoals uitgebeeld door de Arke des Verbonds zal zowel uiterlijk als innerlijk volkomen worden overdekt met het goud van de Heilige Geest. Jezus bedekt en vervult haar in het beeld van het gouden Verzoendeksel. En de twee cherubim, dat wil zeggen God de Vader en God de Heilige Geest, buigen zich met hun vleugels voorover en omhullen haar.

Ik wil deze paragraaf beëindigen met Hebr. 4:13 en 12 – “(13) En er is geen schepsel onzichtbaar voor Hem; maar alle dingen zijn naakt en geopend voor de ogen Desgenen, met Welken wij te doen hebben. (12) Want het Woord Gods is levend en krachtig, en scherp-snijdender dan enig tweesnijdend zwaard, en gaat door tot de verdeling der ziel, en des geestes, en der samenvoegselen, en des mergs, en is een oordeler der gedachten en der overleggingen des harten.”

De werking van Urim en Thummim wordt hier wel bijzonder zichtbaar. Gods ogen doordringen ons hart volkomen. En dan zendt Hij Zijn Woord om het aan ons te openbaren. En geloof mij, broeders en zusters, Hij hanteert Zijn Woord precieser dan een chirurg zijn scalpel. En dat alles doet Hij, net als een chirurg, om ons te genezen en te herstellen, te heiligen en uiteindelijk te volmaken. Hallelujah!

De namen op de stenen in de Vierkante Borstlap

Er is nog één belangrijk aspect onbesproken gebleven, namelijk de twaalf verschillende, mooie edelstenen die zich in de Vierkante Borstlap bevonden. Deze stenen droegen de namen van de twaalf zonen van Israël. Het voert te ver om hier in te gaan op de geestelijke betekenis van edelstenen in het algemeen, maar ik wil wel iets meer over de namen zeggen.

We lazen reeds, dat de Vierkante Borstlap met behulp van gouden ketentjes aan de Efod was bevestigd en wel om precies te zijn aan de twee, in gouden kastjes gevatte, sardonixstenen op de schouders van de hogepriester. Op deze sardonixstenen waren eveneens de namen van de twaalf zonen van Israël gegraveerd. Leest u Ex. 28:9-30.

Ik wil nogmaals benadrukken: De Vierkante Borstlap wijst op de Bruid van Christus en was bevestigd aan de Efod, die op Jezus' kruiswandel wijst. En zowel op de Borstlap als aan de schouders van de Efod waren twaalf, respectievelijk twee stenen bevestigd, met daarop de namen van de twaalf zonen van Israël gegraveerd.

De grondlegger van deze tabernakelstudie, wijlen Br. F.G. van Gessel, legt uit dat de namen op de twee sardonixstenen van de Efod (Jezus' kruiswandel) een directe heenwijzing zijn naar de twaalf apostelen, die Jezus tijdens Zijn leven op aarde had uitverkozen en die Hem navolgden. Jezus, onze Hogepriester, onderwees Zijn twaalf discipelen met intense liefde, leerde hen God de Vader kennen en toonde hen de Weg naar Gods Koninkrijk. Hij voedde hen op en droeg hen op Zijn heilige schouders. Leest u Deel 2 van de studie over de Efod. Br. Van Gessel verklaart tevens, dat de twaalf namen op de Vierkante Borstlap (de Bruid) juist wijzen op twaalf laatste apostelen, die door de Heilige Geest zullen worden uitverkozen in de eindtijd, de tijd van de spade regen, waarin de Bruid van Christus haar voltooiing zal vinden en die door Jezus in heerlijkheid naar de hemel zal worden opgenomen.

De twaalf eerste apostelen én de twaalf laatste apostelen uit de eindtijd verwijzen samen naar de vierentwintig ouderlingen voor Gods troon, die Johannes in Openb. 4:4 mocht aanschouwen. In de studie [“DE TAFEL DER TOONBRODEN \(3\) in de Tabernakel – De”](#) kunt u hierover een uitleg vinden.

Broeders en zusters, op elke steen op de Borstlap (de Bruid) van de hogepriester stond een naam gegraveerd. Zou dit ook niet betekenen, dat de Here Jezus, onze Hemelbruidegom, al de Zijnen bij name kent? Jezus draagt Zijn Bruid op Zijn hart en de namen van ieder die tot de Bruid behoort en wiens naam in de hemel is opgeschreven (Luk. 10:20) zijn in Zijn hart gegrift. Hij kent uw en mijn naam. Wat een genade!

De namen waren volgens Ex. 28:21 op de stenen gegraveerd zoals zegels of zegelringen worden gegraveerd: *“En deze stenen zullen zijn met de twaalf namen der zonen van Israël, met hun namen; zij zullen als zegelen gegraveerd worden, elk met zijn naam;*” Deze tekst is heel expliciet en van groot belang. Beslist niet dubbelop!

“Graveren” is in het Hebreeuws *“paatach”* (פָּתַח) en betekent letterlijk tevens *“openen, zich losmaken, losgelaten worden, bevrijd worden”*. Zodra iemand z'n hart voor Jezus opent, Hem aanneemt, alle zonden belijdt en Hem voortaan navolgt, zal hij van zonden worden bevrijd, losgemaakt worden van het oude leven en aan de Bruid worden toegevoegd. Diens naam zal geschreven worden in het Boek des Levens.

Ja, wie Jezus aanneemt, zal worden verzegeld met de Heilige Geest. Efez. 1:13 – *“In Welken ook gij zijt, nadat gij het woord der waarheid, namelijk het Evangelie uwer zaligheid gehoord hebt; in Welken gij ook, nadat gij geloofd hebt, zijt verzegeld geworden met den Heiligen Geest der belofte;”* Wie dit alles ervaart, kan met Paulus beamen: *“Zo dan, indien iemand in Christus is, die is een nieuw schepsel; het oude is voorbijgegaan, ziet, het is alles nieuw geworden.”* (2 Cor. 5:17)

Het is hiérom, dat de tekst van Ex. 28:21, dat de namen op de stenen gegraveerd waren zoals zegels of zegelringen worden gegraveerd, niet dubbelop is, maar Gods heerlijke Evangelie in zich draagt. Want een *“zegel”* of *“zegelring”* is in het Hebreeuws een *“chootam”* (חוּתָם). En dit woord komt van de stam *“chaatam”* (חָתַם), dat allereerst *“verzegelen”* betekent, maar ook *“markeren, beëindigen en afsluiten”*. Ja, het oude leven is waarachtig afgesloten en beëindigd door de verzegeling met de Heilige Geest.

Maar wat een ernstige zaak, als wij hierover nog twifelen. Laten we ons daarom benaartigen om Jezus aan te nemen en Gods kinderen genaamd te worden. Dan zullen we tot die schitterende, reine Bruid mogen gaan behoren. Hallelujah!

Moge de Heiland, onze hemelse Bruidegom, u en mij zegenen. Amen.

(wordt vervolgd)